

Folio nr. 3250

**Hof van beroep
te Gent**

9^e kamer

**terechtzitting
van
09-11-2012**

2012/AR/137

in de zaak van:

wonende te
appellante,

bediende,

hebbende als raadsman mr. BOULLART Sven, advocaat te 9000
GENT, Voskenslaan 419

tegen:

Het VLAAMS GEWEST,

vertegenwoordigd door de VLAAMSE REGERING, in de persoon
van de Vlaamse minister voor Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening & Sport,
Koning Albert II laan, 19, 1210 Brussel,

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. TOLLENAERE Veerle, advocaat te
9000 GENT, Koning Albertlaan 128

A.11.c

velt het Hof het volgend arrest:

I. De procedure en de samengevatte feitelijke gegevens en antecedenten.

1. Voorafgaandelijk

Partijen werden gehoord in hun middelen en conclusies in openbare terechtzitting, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

De stukken werden ingezien, o.a. het eensluidend verklaard afschrift van de beschikking gewezen op 08.08.2011 door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent (zaak aldaar gekend onder A.R. nr.11/1155/A), waartegen hoger beroep werd ingesteld bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof alhier op 13.01.2012.

2. De (samengevatte) feitelijke gegevens en de antecedenten

2.1. Het hof treedt de uiteenzetting door de eerste rechter van feiten en vorderingen bij en beschouwt deze als hier volledig hemomen. De partijen worden daar korthedshalve naar verwezen.

Het hof voegt daar nog aan toe dat, alhoewel appellante reeds in eerste aanleg aankondigde een regularisatieaanvraag te zullen indienen en zij deze aankondiging in haar in hoger beroep op 16.07.2012 neergelegde syntheseconclusies herhaalde, zij dit op het moment van het sluiten der debatten nog niet heeft gedaan.

2.2. Bij dagvaardingsexploot, betekend op 07.03.2011, vorderde de appellante de opheffing van het stakingsbevel van inspecteur van politie, van 15.12.2010 m.b.t. het onroerend goed gelegen te kadastraal gekend als, zoals bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur (hierna korthedshalve GSI genoemd) bij beslissing van 22.12.2010.

2.3. De eerste rechter heeft de vordering van appellant ontvankelijk

verklaard, doch als ongegrond afgewezen, en heeft haar veroordeeld tot de gerechtskosten, zoals in de beschikking begroot.

3. De vorderingen in deze instantie volgens de laatst neergelegde conclusies.

3.1. De appellante vordert het hof:

- haar hoger beroep van appellante ontvankelijk en gegrond zou verklaren;
- dienvolgens:
 - de bestreden beschikking zou teniet doen en te oordelen dat haar vordering ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard;
 - derhalve de opheffing van het stakingsbevel van dhr. inspecteur van politie, van 15.12.2010 m.b.t. het onroerend goed gelegen te kadastraal gekend als zoals bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur b beslissing van 22.12.2010, zou bevelen, minstens voor wat betreft de onderdelen die niet de verdieping betreffen;
- geïntimeerde zou veroordelen tot de betaling van de kosten van het geding (zoals in conclusies begroot).

3.2. De geïntimeerde vordert het hof:

- het hoger beroep van de appellante zou afwijzen als ontvankelijk, doch ongegrond;
- de bestreden beschikking zou bevestigen en de vordering zou afwijzen als ontvankelijk, doch ongegrond;
- de appellante zou veroordelen tot de kosten van het geding in beide instanties;
- ondergeschikt, indien hij in het ongelijk zou worden gesteld, volgende prejudiciële vraag zou stellen aan het Grondwettelijk Hof:
"Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de burgerlijke rechter krachtens dit artikel een rechtsplegingsvergoeding kan opleggen aan het VLAAMS GEWEST, vorderend of handelend in naam van het algemeen belang, in het geval deze in het ongelijk wordt gesteld in een procedure tot opheffing van een bekrachtigd bevel tot staken op grond van artikel 6.1.47, laatste lid VCRO?".

II. Beoordeling

1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Er is geen betwisting dat het hoger beroep ontvankelijk is. Ambtshalve door het hof op te werpen gronden van onontvankelijkheid blijken evenmin uit het gerechtsdossier.

2. De grond.

2.1. De eerste rechter heeft het toetsingskader van de voorzitter, zetelend zoals in kort geding in een aangelegenheid als deze, op correcte wijze uiteengezet.

2.2.(a) De appellante komt op tegen de beschikking van de eerste rechter en voert de volgende grieven aan:

- de in het PV van vaststelling weergegeven vaststellingen zijn verkeerd en leiden tot de schending van de motiveringsplicht, alsook van artikel 6.1.47 VCRO;
- schending van artikel 6.1.47 en artikel 6.1.4, §1 VCRO, van het Handhavingsplan 2010, de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
- schending van artikel 6.1.47 VCRO, van de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
- schending van het recht op bescherming van het eigendomsrecht van appellante zoals vervat in artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM.

(b) Het hof stelt vast dat appellante nagenoeg al haar in eerste aanleg ingeroepen middelen en argumenten herneemt, doch, zelfs met de aanvullingen er aan toegevoegd, er nergens in slaagt om de oordeelkundige beslissing van de eerste rechter, die het hof beaamt en waarvan het de relevante motivering tot de zijne maakt, te ontzenuwen.

(c) Aanvullend laat het hof nog de volgende overwegingen gelden.

2.3. Het eerste middel: de in het PV van vaststelling weergegeven vaststellingen zijn verkeerd en leiden tot de schending van de

motiveringsplicht, alsook van artikel 6.1.47 VCRO.

2.3.1. De appellante stelt dat:

- er geen sprake is van een draagkrachtige motivering;
- de motivering van de bekrachtigingsbeslissing uit louter stijjformules bestaat;
- er is wel degelijk een verdieping is gegund, gezien op de vergunde plannen duidelijk de vloerplaat van de verdieping is te zien;
- de GSI het verkavelingsvoorschrift verkeerd heeft geïnterpreteerd.

2.3.2. Het hof kan aan dit middel geen gunstig onthaal verlenen.

(a) Het hof wijst op de volgende relevante gegevens, zoals zij uit de overgelegde stukken blijken.

De aanvraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning ligt niet neer doch wel de plannen die bij de bouwaanvraag gevoegd werden (stuk 2 appellante - stuk 1 geïntimeerde). Op dit plan is geen bovenverdieping voorzien. Het is dit plan dat door de gemeente KNESSELARE werd goedgekeurd.

Op 30.07.2008 verleende het CBS KNESSELARE de gevraagde stedenbouwkundige vergunning.

Zoals reeds door de eerste rechter aangehaald, bevat de vergunning ondermeer de volgende bepalingen (stuk 2 geïntimeerde - stuk 14 appellante):

" (...)

- *De werken uit te voeren volgens plan en goedgekeurde verkaveling.*
- *Het optrekken van een bijgebouw wordt uit de vergunning gesloten.*
- *De vloeroppervlakte van het woongedeelte mag maximum 60 m² bedragen.*
- (...)
- *Er mag onder geen enkele voorwaarde een verdieping ingericht worden.*
- *Zaken of constructies aangeduid op plan die geen voorwerp uitmaken van de gemotiveerde nota / aanvraag hebben geen vergund karakter.*
- (...)"

Op 15.12.2010 is de politie ter plaatse gegaan en heeft het volgende vastgesteld (stuk 20 appellante - stuk 3 geïntimeerde):

" (...)

3. Inbreuken

Stedenbouw en ruimtelijke ordening.

Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Art. 4.2.1. Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning 1°de hiernavolgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van onderhoudswerken

a) het optrekken of plaatsen van een constructie

b) het functioneel samenbrengen van materialen zodat een constructie ontstaat

c) het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie

4. Vaststellingen

Op voormelde datum en uur gaan we over tot de volgende vaststellingen, dit in aanwezigheid van de stedenbouwkundige ambtenaar van de gemeente Knesselare.

De feiten doen zich voor te zijn . Kadastrale gegevens

De locatie is gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie.

Eigenaar van de locatie is . woonachtig te

Er is voor de locatie een bouwvergunning afgeleverd in zitting van het schepencollege per 30.07.2008.

Architect van de woning is de genaamde

te . De woning is slotvast en in afwerkingsfase.

We stellen vast dat de ruwbouw van het weekendverblijf werd opgetrokken.

Volgens de afgeleverde bouwvergunning mogen geen bijkomende woonruimtes gecreëerd worden.

We stellen vast dat een bovenverdieping werd aangelegd wat strijdig is met de afgeleverde bouwvergunning.

Foto's werden genomen en zullen vevat worden in een navolgend proces-verbaal.

5. Stakingsbevel

Door onze diensten werd ter plaatse het stakingsbevel opgelegd. Ter plaatse hebben we een schriftelijk stakingsbevel aan de woning gehangen.

Mevr. werd door ons op 15/12/10 teven telefonisch ingelicht omtrent de feiten.

(...)" .

De GSI heeft het stakingsbevel op 21.12.2010 ontvangen en heeft dit op 22.12.2010, zijnde binnen de door art. 6.1.47 VCRO voorgeschreven termijn van 8 dagen na de kennisgeving aan hem van het bevel, bekrachtigd.

In de bekrachtigingsbeslissing wordt het stakingsbevel als volgt omschreven (stuk 4 geïntimeerde):

"Op 15/12/2010 werd door onze hiertoe bevoegde ambtenaar, mondeling en schriftelijk, de volgende staking gelast: het bouwen van een weekendverblijf niet conform de stedenbouwkundige vergunning nr.2008/70 van 30/07/2008.

De staking werd bevolen ten aanzien van alle werken, handelingen en wijzigingen.

Voormelde werken, handelingen en / of wijzigingen vormen een inbreuk op:

Artikel 6.1.1 VCRO

(...)

Ik heb het proces-verbaal van vaststelling van 15/12/2010 ontvangen op

21/12/2010.

(...)

Tenzij uitdrukkelijk anders vermeld, geldt het bevel tot staking voor alle werken op het desbetreffende perceel, zelfs indien deze werken op zich niet vergunningsplichtig zijn (...).

(...)

Datum van bekrachtiging: 22/12/2010°.

(b) Uit het samenlezen van de stedenbouwkundige vergunning en van het vergunde bouwplan blijkt duidelijk dat er geen bovenverdieping werd aangevraagd, noch vergund.

In conclusies zet appellante uiteen dat het initieel bouwplan wel in een verdieping voorzag, maar dat dit werd weggelaten op verzoek van de gemeentelijk stedenbouwkundige ambtenaar van KNESSELARE.

De appellante wist dus dat er geen bovenverdieping vergund was. Zij heeft de stedenbouwkundige vergunning ook niet bestreden.

(c) Er is verder geen sprake van een verkeerde interpretatie van de verkavelingsvoorschriften. Volgens appellante is een bovenverdieping volledig in overeenstemming met het verkavelingsvoorschrift dat voorschrijft dat de totale vloeroppervlakte maximum 60 m² mag bedragen, vermits de definitie van "weekendverblijf" uit artikel 1, 2de lid, KB 30.10.1973 betreffende weekendverblijfparken stelt dat dit maximum enkel slaat op de gelijkvloerse grondoppervlakte:

"(...) Voor de toepassing van dit besluit worden onder weekendverblijf verstaan de nagenoemde vaste of verplaatsbare verblijven, bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd door de wetten van 22 april 1970 en 22 december 1970, die op de grond een oppervlakte van ten hoogste 60 m² beslaan:

- caravan, woonaanhangwagen of een soortgelijk verblijf;*
- chalet, bungalow, huisje, paviljoen of een ander soortgelijk verblijf.*

Naar oordeel van het hof is dit argument niet relevant. De verkavelingsvoorschriften verhinderen de vergunnende overheid geenszins aan de stedenbouwkundige vergunning voorwaarden te koppelen. Wat terzake relevant is, is dat appellante de voorwaarden betreffende het verbod op een bovenverdieping overtreden heeft.

(d) Met betrekking tot de motivering wenst het hof het volgende aan te halen.

Zowel het stakingsbevel als de bekrachtigingsbeslissing vallen onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 2 van voormelde wet bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van voormelde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht heeft een dubbele gedaante: de materiële motiveringsplicht enerzijds en de formele motiveringsplicht anderzijds. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidtoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. Deze motieven moeten blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht wordt omschreven als een niet – geschreven grondrecht, of meer specifiek, als een beginsel van behoorlijk bestuur. De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. De hierboven aangehaalde Wet Motivering Bestuurshandelingen vormt daartoe de rechtsgrond (cf. OPDEBEECK, I. en COOLSAET, A., *"Formele motivering van bestuurshandelingen"*, nrs.129-134, p.103-106).

De motivering moet *afdoende* zijn. Wat de beoordeling daarvan betreft, verwijst de wetgever naar de maatstaven die de Raad van State hanteert om het afdoende zijn van de motieven na te gaan. Zo moeten de overwegingen duidelijk, concreet, nauwkeurig, waarheidsgetrouw, en gestaafd zijn door stukken van het administratief dossier. Een afdoende formele motivering is een motivering die de verzoekende partij in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de beslissing is genomen. De motivering is derhalve *in concreto*, vanuit het gezichtspunt van de rechtsonderhorige, te beoordelen (cf. MAREEN, D., *"Het motiveringsbeginsel"*, in: I.Opdebeeck & M.Van Damme (ed.) *"Beginselen van behoorlijk bestuur"*; nrs.193-194, p. 141-142).

Toegepast op huidige betwisting lijkt het geen twijfel dat zowel het

stakingsbevel d.d. 15.12.2010 als de bekrachtigingsbeslissing d.d. 22.12.2010 voldoen aan de beide aspecten van de motiveringsplicht.

De feiten die aan de bekrachtigde staking ten gronde liggen zijn het uitvoeren van bouwwerken in strijd met een verleende bouwvergunning. De staking werd bevolen betrekkelijk deze bouwwerken. Zowel deze feiten als de juridische grondslag (de toepasselijke artikelen van het VCRO), waarop de staking steunt, zijn in de beide bestuurshandelingen vermeld. De vastgestelde feiten vormen een inbreuk op de vermelde bepalingen van het VCRO. Ook de stand van de werken is er beschreven geworden en wordt gestaafd met foto's, zoals door geïntimeerde neergelegd.

Deze motivering is bovendien afdoende. Ze is duidelijk en voldoende concreet, en heeft de appellante toegelaten haar verdediging te voeren. Zij is bovendien voldoende nauwkeurig, waarheidsgetrouw en steunt op de vastgestelde en beschreven feiten.

(e) Er is geen schending van het evenredigheidsbeginsel.

Er is sprake van een schending van het evenredigheidsbeginsel wanneer door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particulier belang tot gevolg heeft (cf. BOES, M. "*Het redelijkheidsbeginsel*", in: I.Opdebeeck & M.Van Damme (ed.) "*Beginselen van behoorlijk bestuur*"; nr.242, p.184).

Die wanverhouding is hier niet voorhanden. De wederrechtelijke werken vormen een duidelijke inbreuk op de stedenbouwkundige vergunning en daarmee op de specifieke ruimtelijke ordening die geldt betrekkelijk de weekendverblijven, die allen binnen een perceel liggen dat conform het gewestplan Eeklo-Aalter (goedgekeurd bij KB 24.03.1978) een gebied is bestemd voor verblijfsrecreatie. En het is niet aan de rechter om de opportuniteit van een bepaalde ruimtelijke regeling te beoordelen.

De appellante maakt trouwens niet hard waaruit die wanverhouding zou moeten bestaan.

2.4. Tweede middel: schending van artikel 6.1.47 en artikel 6.1.4, §1 VCRO, van het Handhavingsplan 2010, van de motiveringsplicht en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.4.1. Volgens appellante ontbreekt het preventieve karakter van het stakingsbevel, nu de realisatie van de betrokken verdieping voltrokken is. In het PV van vaststelling staat immers dat de bovenverdieping werd aangelegd, de werken waren dus voltooid.

De appellante zet uiteen dat:

- de eerste rechter ervan uitgaat dat de ingebruikname een onderdeel is van het misdrijf van oprichting, maar dit juist het stakingsbevel sanctionerend maakt, in plaats van preventief;
- er geen staking van ingebruikname werd bevolen en een stakingsbevel mag alleen leiden tot de stillegging van het werk, de handeling of de wijziging die erin genoemd wordt als stedenbouwkundige overtreding.

2.4.2. Het hof kan aan deze stelling geen gunstig onthaal verlenen.

Door het aanleggen van een niet vergunde bovenverdieping wordt de regelmatigheid van het bouwwerk aangetast. Daarom wordt ook de volledige stillegging van de werken aan het bouwwerk verboden. Uit de overgelegde foto's blijkt duidelijk dat het kwestieuze bouwwerk nog steeds in staat van afwerking was (stukken 13 geïntimeerde). De door appellante neergelegde foto's (haar stukken 26) ontzenuwen dit niet: het gaat om niet-gedagtekende foto's die enkel een binnenzicht geven.

Zolang het kwestieuze bouwwerk niet voltooid is, kan zekerlijk een stakingsbevel worden opgelegd, hoever de graad van afwerking reeds kan gevorderd zijn.

Louter volledigheidshalve wijst het hof er nog op dat waar het stakingsbevel (zoals boven gesteld) een preventieve maatregel is en mede gefundeerd is op de idee van de beveiliging van de macht van de (bodem)rechter om het herstel te bevelen (de herstellvordering toe te kennen), dit tevens bedoeld is om inbreuken op de wettelijke regels inzake ruimtelijke ordening, zoals bedoeld in artikel 6.1.1. VCRO te voorkomen (zie in dit verband Cass. 1 maart 2010, T.R.O.S. 2011, p. 60 e.v., met conclusie Advocaat-generaal MORTIER, R. en noot DEBERSAQUES, G. en VAN LANDEGHEM, H., "Het staken van een 'gewoonlijk gebruik' van een stuk grond").

M.a.w. heeft een stakingsbevel een dubbele finaliteit m.n. enerzijds het karakter van beveiligingsmaatregel ter voorkoming dat de beoordeling van het herstel door de rechter wordt gehypothekeerd en anderzijds het voorkomen van een verdere

aantasting van de ruimtelijke ordening, zoals bedoeld in artikel 6.1.1 V.C.R.O. (voorheen artikel 146 D.O.R.O.).

Wanneer derhalve de rechter over de (onmiddellijke) opheffing van het stakingsbevel heeft te oordelen, rust op hem bij de uitoefening van zijn wettigheidsonderzoek ook een dubbele plicht: hij moet niet alleen nagaan of het stakingsbevel bijdraagt tot het vrijwaren van de mogelijkheid van de rechter om het herstel te bevelen, maar ook of het stakingsbevel strekt tot de stopzetting van de inbreuk en derhalve tot het voorkomen van verdere aantasting van de ruimtelijke ordening door stedenbouwinbreuken.

Dit impliceert dat een stakingsbevel zelfs kan worden bevolen ook al zijn de wederrechtelijke werken reeds voltooid.

Hoe dan ook heeft het stakingsbevel van 15.12.2010 in deze dus wel degelijk ter zake een preventief karakter.

Verder blijkt dat er nog geen sprake is van een ingebruikname. Derhalve zijn de overwegingen van de eerste rechter en van appellante met betrekking tot de ingebruikname als onderdeel van het oprichtingsmisdrijf (alsmede de uiteenzetting door appellante over het onderscheid tussen een oprichtingsmisdrijf en een instandhoudingsmisdrijf) niet relevant.

Aangezien het bouwwerk niet voltooid is, is de stelling van appellante, dat het geïntimeerde eigenlijk om doen is de afwerking van het weekendverblijf tegen te houden, niet alleen niet terzake, maar er is nergens enig objectief gegeven waaruit zou kunnen blijken dat dit het motief van de stillegging zou zijn.

Tenslotte herhaalt appellante het gebrek aan evenredigheid. Het hof kan volstaan met naar hierboven te verwijzen.

2.5. *Het derde middel:* schending van artikel 6.1.47 VCRO, van de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.5.1. Onder dit derde middel brengt appellante volgende bezwaren onder:

- (1) bij de aangetekende zending was geen bericht van ontvangst gevoegd (artikel 6.1.47, lid 3, VCRO);
- (2) er werd aan het CBS geen afschrift van het proces-

verbaal overgemaakt (artikel 6.1.47, lid 4, VCRO);

- (3) het stakingsbevel is onduidelijk, nu het niet toelaat te bepalen waarvoor de staking bevolen werd, terwijl de bekrachtigingsbeslissing meer stillegt dan het stakingsbevel;
- (4) (samenhangend met (3)) de bekrachtigingsbeslissing heeft een ander voorwerp dan het stakingsbevel.

2.5.2. Het hof verwerpt al deze middelen en argumenten.

(a) Betrekkelijk het onderdeel onder (1) dient gesteld dat het niet wordt betwist dat er geen bericht van ontvangst gevoegd was. Er is evenwel geen rechtsgrond voorhanden waaruit blijkt dat het ontbreken van dergelijk stuk op zich (automatisch steeds) een onwettigheid zou met zich meebrengen.

Uit het proces-verbaal van 15.12.2010 blijkt dat de appellante op de hoogte was van het stakingsbevel. Het normdoel is derhalve aangetoond te zijn bereikt, meer bepaald moet het blijken dat de betrokkenen op de hoogte zijn van het stakingsbevel.

De appellante stelt dat het cassatiearrest van 14.02.1997, waarin wordt geoordeeld dat de omstandigheid dat de door de wet vereiste kennisgeving niet op de door de wet voorgeschreven wijze is geschied, niet tot gevolg heeft dat de geldigheid van het stakingsbevel zelf of de bekrachtigingsbeslissing wordt aangetast, voorbijgestreefd is nu er een nieuw decretaal kader bestaat, waarin een vervaltermijn is opgenomen (de bekrachtiging moet binnen de acht dagen gebeuren).

Het hof kan aan deze stelling geen gunstig onthaal verlenen. Inzake de bindende kracht van vormvoorschriften is er niets substantieels gewijzigd en behoudt het aangehaalde cassatiearrest zijn draagwijdte terzake.

Trouwens volledigheidshalve wijst het hof erop dat de vervaltermijn te dezen gerespecteerd werd (cf. supra onder 2.3.2. (a)).

(b) Betrekkelijk het onderdeel onder (2) dient gesteld dat het niet wordt betwist dat er geen afschrift naar de burgemeester werd verzonden. Maar de eerste rechter heeft ook hier terecht opgemerkt dat dit vormvoorschrift niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven. De appellant ontkent evenwel niet dat de bekrachtigingsbeslissing ook kenbaar werd gemaakt aan het CBS. Hij bewijst niet dat er geen tijdige inschrijving zou zijn gebeurd in het vergunningenregister (artikel 5.1.2 VCRO), laat staan dat hij enig

bewijs van schade levert of het bestaan van welkdanig nadeel geloofwaardig maakt.

(c) De onderdelen onder (3) en (4) zijn samenhangend, zodat het hof ze samen behandelt.

Er is geen sprake van een verschillend voorwerp, noch van enige onduidelijkheid.

De staking heeft betrekking op alle werken en dat blijkt duidelijk uit zowel het stakingsbevel als uit de bekrachtigingsbeslissing.

Overigens heeft appellante zeer goed begrepen dat de staking op alle werken betreffende het weekendhuis slaat, want zij heeft daar juist haar (evenzeer onterecht ingeroepen) onredelijkheidsmiddel op gesteund.

Beide bestuurshandelingen hebben betrekking op dezelfde inbreuk en hebben dus hetzelfde voorwerp.

2.6. *Het vierde middel:* de schending van het recht op bescherming van het eigendomsrecht van appellante zoals vervat in artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM.

2.6.1. De appellante stelt dat zij heeft aangetoond dat geïntimeerde gehandeld heeft in strijd met verschillende decretale en wettelijke bepalingen en met de algemene rechtsbeginselen.

Verwijzend naar het arrest d.d. 23.03.2010 van het EHRM stelt appellante een stakingsbevel inzake ruimtelijke ordening een inmenging uitmaakt op het eigendomsrecht (stuk 19 appellante - dit stuk is opgesteld in de Engelse taal die niet de taal van de rechtspleging is. Volgens geïntimeerde betrof dit overigens niet zozeer het stakingsbevel in se, maar de vele gerechtelijke procedures betreffende het al dan niet wettelijk zijn van de stedenbouwkundige vergunning en de tegenstrijdige beslissingen hierover. Er was dus jarenlange onzekerheid en dat maakte de schending uit).

Tenslotte stelt de appellante dat het stakingsbevel niet beantwoordt aan de legaliteitsvereiste van genoemd artikel 1. De regelgeving vormt immers een onontwarbaar kluwen, de inmenging voldoet niet aan de vereisten van toegankelijkheid en voorzienbaarheid zodat zij de rechtsgevolgen van haar handelen niet op redelijke wijze kon inschatten.

2.6.2. Andermaal kan het hof geen gunstig onthaal verlenen aan de stellingen van appellante.

Artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM bepaalt:

"1. [Bescherming van eigendom]

Alle natuurlijke of rechtspersonen hebben recht op het ongestoord genot van hun eigendom. Niemand zal van zijn eigendom worden beroofd behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht.

De voorgaande bepalingen zullen echter op geen enkele wijze het recht aantasten dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen en boeten te verzekeren".

Vooreerst merkt het hof op dat het niet aan de rechter toekomt om de opportuniteit van een bestuurshandeling of van de wetgeving te beoordelen. De overheid heeft het VCRO in het leven geroepen omdat een goede ruimtelijke ordening het algemeen belang dient. De gemeente heeft aan de stedenbouwkundige vergunning, verleend aan appellante, voorwaarden gekoppeld met het oog op die goede ruimtelijke ordening. Het is niet aan de rechter om die voorwaarden in vraag te stellen. De appellante heeft overigens de vergunning ook niet bestreden.

De vergunning was duidelijk en appellante kon voorzien dat zij de vergunning schond door het aanleggen van een bovenverdieping.

Uit het genoemde artikel 1 volgt dat een beperking aan het eigendomsrecht geoorloofd is indien het algemeen belang dit vereist en de beperking gebeurt met inachtneming van de wet en van de algemene beginselen van het internationaal recht.

Uit de hoger uiteengezette overwegingen blijkt dat het stakingsbevel en de daarmee samenhangende bekrachtigingsbeslissing wettelijk zijn, zowel in materiële als in formele zin.

Appellante kan niet geldig stellen dat het louter opleggen van een stakingsbevel reeds in strijd zou zijn met het genoemde artikel 1. Dergelijke interpretatie houdt geen stand bij de lezing van dit artikel.

Het hof dient derhalve te besluiten dat ook dit middel faalt.

2.7. Algemeen besluit: de bestreden beschikking blijft in al zijn onderdelen gehandhaafd. Het hoger beroep is ongegrond.

3. De kosten.

3.1. Nu appellante in het ongelijk blijft gesteld, dient zij in de kosten van deze instantie te worden verwezen.

Geïntimeerde laat gelden dat hij geen rechtsplegingvergoeding vordert in de beide instanties en geeft op deze wijze minstens impliciet te kennen dat hij van de hem door de eerste rechter toegekende rechtsplegingvergoeding wenst af te zien.

Hieromtrent is minstens een impliciet akkoord van appellante, zodat in die zin kan worden beslist.

3.2. Nu geïntimeerde in het gelijk blijft gesteld, valt het in ondergeschikte orde geformuleerde verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag, zonder voorwerp.

4. Alle anders luidende conclusies worden door het hof verworpen als ongegrond, niet dienend en / of irrelevant.

**OP DIE GRONDEN,
het Hof,**

recht doende op tegenspraak,

in acht genomen het artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch wijst het af als ongegrond.

Bevestigt de bestreden beschikking in al zijn onderdelen behoudens waar appellante werd verwezen in de rechtsplegingvergoeding van de eerste aanleg.

Opnieuw recht doend desbetreffend zegt voor recht dat appellante geen rechtsplegingvergoeding is verschuldigd aan geïntimeerde.

Laat de kosten van het hoger beroep, gevallen aan de zijde van appellante, ten hare laste, en zegt dat ze niet nuttig te begroten zijn, ook niet aan de zijde van geïntimeerde die geen aanspraken op rechtsplegingvergoeding in deze instantie formuleert.

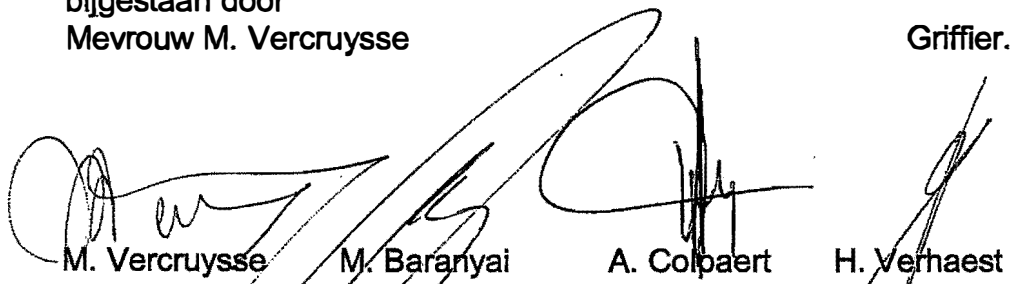
Aldus gewezen door de **negende kamer** van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

De heer H. Verhaest Kamervoorzitter,
De heer A. Colpaert Raadsheer,
De heer M. Baranyai Raadsheer,

en uitgesproken door de Kamervoorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op **negen november tweeduizend en twaalf**,

bijgestaan door
Mevrouw M. Vercruysse

Griffier.

M. Vercruysse M. Baranyai A. Colpaert H. Verhaest

Rep. nr.: 2012/ 7436

Aangeboden op
Niet te registreren;

13 NOV. 2012

177/1:
Anja WILLEMS
Ea. inspecteur a.i.